

”Jeg vet at jeg kan klare alt”

Da Ujwala Deokar (31) vokste opp i et slumskur i Pune, jobbet hun til langt på natt for å hjelpe moren sin. I dag driver det tidligere fadderbarnet sitt eget sykehus.

Tekst og foto: Sofi Lundin

Babyen er knapt to timer gammel. Hun har akkurat sovnet, og ligger surret inn i et stort sjal på senga. Bestemoren sitter på kne ved sengkanten og stryker forsiktig over pannen på det nyfødte barnebarnet. Hun kaster et blick opp mot legen, og det er ikke nødvendig med ord for å forstå at de har fått et aldeles spesielt forhold i dag. Legen heter Ujwala Deokar og har i dag tatt imot et barn alene for første gang.

Jobbet som barn

Ujwala har ikke glemt oppveksten i et slumskur i Pune. Hver dag etter skolen hjalp hun mora med arbeidet hennes. Faren drakk og brukte hele lønna på sprit.

- Dagene var lange. Jeg tvinnet veker til langt på natt for at mamma skulle ha noe å selge. Jeg var ofte sulten, og tenkte alltid på at jeg en dag skulle bli fri fra fattigdommen. Jeg skjønte at hardt arbeid var den eneste veien å gå, forteller hun.

Eget sykehus

Ujwala sprudler. Smilet forsvinner sjelden fra

ansiktet hennes når hun forteller om livet sitt i dag. Det er vanskelig å forstå at denne kvinnen i mange år var så sjenert at hun knapt turte å snakke. Nå velter ordene fram, og hun er full av selvtillit.

- Vi har endelig åpnet vårt eget lille sykehus. Etter å ha leid lokaler inne i Pune i mange år tok vi opp lån og oppfylte drømmen vår, forteller Ujwala.

Mannen hennes jobber som lege på en annen klinikk, mens Ujwala har ansvaret for sykehuset.

- I begynnelsen hadde vi ingen ansatte. Jeg var lege, sykepleier og vaskedame samtidig, sier hun og ler.

- Dette har gitt meg kunnskap på alle områder. Det er jeg svært glad for i dag.

Leger er mektige

Som liten tenkte hun at leger var "mektige folk". Hun beundret autoriteten deres, og bestemte seg for å bli lege.

- Jeg har alltid arbeidet hardt og vært viljestærk. Problemet var penger. Hvor skulle jeg få penger til legeutdanning fra?

På basar hos Runde-folket

Ujwala ble tatt opp i fjernadopsjonsprogrammet da hun var ti år.

Fadderstøtten sikret grunnskoleutdanningen. Da hun kom inn på legestudiet henvendte Fadderbarnas framtid seg til innbyggerne på Runde i Herøy kommune, som hadde halvårlige basarer for å samle inn penger til prosjekter i India. De bestemte seg for å dekke skolepengene for Ujwala til hun var ferdig utdannet lege.

- Fadderbarnas framtid, fadderen min Siw Reshma Roen og senere folket i Runde forandret livet mitt. Den økonomiske støtten jeg fikk var uvurderlig, sier hun.

- I 2000 laget TV2 en dokumentar der jeg var med, og i 2004 filmet NRK møtet mellom meg og "faddersøsteren" min, Siw Reshma. Jeg ble invitert til Norge og fikk møte alle som støttet meg. Jeg husker at jeg var med for å se hvordan pengene samles inn på Runde. Først forsto jeg ingenting. Etter hvert gikk det opp for meg at alle i lokalet var der for å hjelpe meg. Tårene begynte å renne og snart var det flere som gråt med meg. Det var lykke det!

Blod er skummelt

Ujwala har nå giftet seg og fått to barn, datteren Anushka (2) og sønnen Ayush (4).

- Mannen min støtter meg

i alt jeg gjør. I 2002 var jeg ferdig utdannet - da var jeg veldig usikker. Jeg oppdaget at jeg syntes blod var utrolig skummelt og klarte ikke å være tilstede på operasjoner. Han har hjulpet meg gjennom dette, og frykten er nå borte.

For første gang

Ujwala er rak i ryggen. Hun utstråler varme og snakker vennlig til pasientene.

- Det hender at pasientene spør meg om når legen kommer. Når jeg sier at det er jeg som er legen, hender det at de ikke tror meg. Det er mange som sier at de aldri har møtt en lege som er så uformell og

"vennlig" før, sier hun med et smil.

Hun lener seg over den nyfødte jenta som fortsatt sover på senga. Den ene hånda hennes når nesten rundt midjen på babyen når hun løfter henne opp i armene.

- I dag var jeg for første gang alene gjennom hele fødselen. Jeg bestemte meg for å klare det selv og spurte ikke mannen min om hjelp. Det er en fantastisk følelse å vite at babyen er i live på grunn av meg. Jeg vet at jeg kan klare alt!

Ujwala kikker ned på jenta, som slår opp øynene for første gang.

Hele familien er samlet. Bildet er fra sykehuset deres.

Surekha med guttene sine Suraj og Tejas. I bakgrunn ligger moren til Surekha og hviler seg.

Styrken ble til selvstendighet

Husker du TV2-dokumentaren om den indiske enken som ble kastet ut av svigerforeldrene da mannen hennes døde? Med hjelp fra norske givere fikk Surekha Padwal og sønnene tak over hodet. Vi har møtt henne igjen.

Mannen min døde i en arbeidsulykke, men svigerforeldrene mine ga meg skylden, sier Surekha og tørker tårene.

Minnene er bearbeidet, men fortsatt sterke. Hun sitter på sengekanten i det lille murhuset i landsbyen Gorthan. Den rosa palluen på sarien er festet med en sikkerhetsnål på skulderen. Hun er tynn - det harde livet har satt sine spor i ansiktet hennes. I øynene kan man se at hun har sett livet, både på godt og vondt.

For depriment til å huske

Solstrålene som kommer inn gjennom døra reflekteres i symaskinen som står på et bord ved den ene veggen. Sønnene hennes, Tejas på 14 og Suraj på 12 år, kommer inn. De har på seg

skoleuniformer, og er klare for ettermiddagskiftet på skolen.

- Det er utrolig hvor fort de vokser! Jeg ønsker at guttene mine skal bli noe stort. Det blir på en måte en tilbakebetaling for alt jeg har fått, sier Surekha.

Redningen kom

Da Surekha og sønnene ble kastet ut av svigerforeldrene, flyttet de inn i et skur på siden av et hus som broren hennes eide.

- Jeg følte at jeg var til bry. Jeg rådførte meg med Dr. Deshmukh, som jobbet på en klinikk i Pen da. Han lovtte å snakke med Faf, og etter en stund fikk jeg vite at folket på Runde hadde lovet å hjelpe meg med penger til et nytt hus.

Innbrudd

Den første tida i det nye huset var tøff.

- Da huset ble bygget hadde jeg nesten ingen naboer. Folk i området trakasserte meg fordi de ikke likte at en ny familie flyttet inn. Jeg hadde også innbrudd. Moren min flyttet inn hos meg, men mente jeg burde flytte derfra. Det var aldri i tankene mine. Huset var en gave fra Gud. Hvis Gud nå ville at jeg skulle dø, så var jeg klar for det, forteller Surekha.

Nå er hun lykkelig i huset, og hun har gode naboer.

- Jeg har jeg alt jeg trenger her. Skole til barna og faste kunder til min sømvirksomhet.

Sømkurs og selvstendighet

Det banker på døra. En dame i 40-årene står med et stoffstykke i hånda. Surekha strekker seg etter målebåndet og drar tynne streker med hvitt kritt over det blanke stoffet.

- Sømkurset jeg fikk av Cfi har gjort meg selvstendig i dag, sier Surekha og forteller at fadderen til Tejas hjalp henne med penger til en symaskin.

- Jeg fortsatte på et videregående kurs etterpå. Det var faktisk Tejas som fikk meg til å gjøre det. Han spurte alltid "Mamma, når skal du begynne å ta ansvar for oss?". De ordene gikk hardt inn på meg, innrømmer hun.

Kvinner må ta ansvar

Over et tau som er spent opp på veggen henger metervis med stoffer og ferdigsydd plagg. Dette er ordrene Surekha har fått. Hun viser fram noen saribluser med nydelige detaljer.

- Noen dager jobber jeg til sent på natt for å få det til å gå rundt. Jeg er selvfølgelig trøtt mange ganger, men det gjør ikke noe. Nå vet jeg at vi har en framtid og at jeg ikke er avhengig av noen lenger. En kvinne må kunne ta vare på seg selv. Det er svært viktig, sier Surekha, og avslører at hun drømmer om å undervise jenter i søm.

Glemmer aldri

- I dag står jeg oppreist. Jeg er selvstendig og uavhengig på grunn av hjelpen jeg fikk for ti år siden, og jeg skal aldri glemme hva jeg fikk!

Runde-basarene hjalp Ujwala og Surekha

Av Rønnaug Hartz

Bidragene og engasjementet fra innbyggerne på Runde på Sunnmøre har vært svært viktig for at Ujwala, Surekha og sønnene har fått et godt liv.

Kaja Runde, som står i spissen for "Runde-basarene", forteller at nettopp dette var intensjonen med innsamlingene deres.

- Vi ville hjelpe disse to flotte damene og familiene deres til å få en ny start i livet.

Kaja har vært på besøk hjemme hos begge to.

- Det var helt spesielt å komme inn i huset til Surekha Padwal, sier hun.

De var aldri redde for å påta seg et så stort og langvarig ansvar som det er å finansiere et legestudium.

- Nei, vi var aldri redde for å komme til kort. Vi hadde to innsamlinger i året, og folk på Runde var veldig engasjerte i prosjektet vårt. Ujwala sendte oss ofte rapporter om hvordan det gikk med studiene hennes, og vi fulgte henne hele veien.

Det var en stor dag for dem alle da følgende brev kom fra Ujwala:

"I passed the exam! Thank you! Dr. Ujwala."

Lever for kunsten

For fire år siden døde moren hans. I forrige måned gikk faren bort i kreft. Nå lever Ganesh Shinde for kunsten og jobben som kreativ designer i Mumbai.

Ganesh setter seg ned. Han åpner en hvit tegneblokk og viser fram noen av sine siste tegninger. Blyantstreken er så fin at det er vanskelig å se alle detaljene med det blotte øyet.

- Jeg tegner først alt for hånd, så lager jeg det digitalt og viser for klientene mine, sier 28-åringen.

Allerede da han var barn var det lett å se at han hadde et kunstnerisk talent, og med fadderstøtte og stipend fra Fondet for høyere utdanning kunne han ta en femårig kunstutdanning. Etterpå fikk han jobb som kreativ designer for et designbyrå i Mumbai.

- Jeg er skaperen av hjemmesidene

som vi lager for større firmaer, sier Ganesh. Han setter minnepinnen inn i datamaskinen og viser fram flere arbeider. Porteføljen hans omfatter både lokale og internasjonale firmasider, og det er imponerende arbeider.

Ganesh er fornøyd med jobben, men

– Har kjøpt bilder av Ganesh

Av Rønnaug Hartz

Oslofirmaet Korsbakken Trading var fadder for Ganesh Shinde i mange år. Arne Korsbakken sier at det er fantastisk hyggelig å høre hvor bra det har gått med fadderbarnet.

Han har ett av bildene til Ganesh på kontoret, og ett hjemme. Begge ble kjøpt da fadderbarnet stilte ut bilder på høstauksjonen til Lions Club Oslo Høybråten for noen år siden.

- Jeg synes bildene er veldig gode. Jeg blir nysgjerrig på hvordan motivet ser ut i virkeligheten, på temperaturen, luktene og lydene, sier han.

Hvorfor ble firmaet fadder?

- Fadderskap er en fin måte å synliggjøre at mange av de tingene vi strever med til daglig er små i forhold til problemene mange mennesker der ute står overfor. Vårt arbeid kan gi mulighet til å hjelpe et barn til en bedre framtid, og gir dessuten et videre perspektiv på de daglige gjøremålene.

Korsbakken Trading har nå et nytt fadderbarn gjennom Faf. I tillegg har de fadderbarn i flere andre organisasjoner.

samtidig ønsker han seg større frihet til å designe og sette egne ideer ut i live.

- Det meste vi lager er for bedrifter som har sterke meninger om hvordan de vil ha ting.

Landskapsmalerier er spesialiteten hans. Ganesh vant flere priser i studietiden, og har til og med stilt ut bilder på Lions Club Oslo Høybråten sin høstauksjon to ganger.

- Landskap er fortsatt min beste uttrykksform, og ligger til grunn for det meste jeg gjør i jobben min, sier han og forklarer at han nå har nådd et nytt nivå i kunstuttrykket sitt.

- Nå er kunsten min blitt til avansert digital teknikk, forklarer Ganesh.

Ved siden av landskapsmalerier har Ganesh en forkjærlighet for animasjonsfilmer. Drømmen hans er å lage 3D-filmer, og ansiktet hans lyser opp ved tanken på James Camerons nye film *Avatar*, som nettopp vant flere Oscar-priser.

- Jeg har ikke ord. Den filmen er utrolig bra laget!

Ganesh deler leilighet med tre venner i Mumbai. På fritida leter han stadig etter nye steder å male.

- Jeg ser ofte steder som jeg har lyst til å forevige på papir. Da setter jeg meg bare ned. Det er lyset og komposisjonen som er viktig.

Ganesh er en positiv person, og tenker heller på framtida enn på det som har vært. Nylig mistet han faren sin.

- Legene gjorde alt de kunne. De klarte ikke å redde ham. Kreften tok livet hans. Han ble bare 60 år gammel.

Ganesh har tre eldre søsken. Han forteller at han ikke har så mye kontakt med dem, men at de har det bra.

Giftmål er det ikke snakk om på en stund. Ganesh ler høyt av spørsmålet og det er tydelig at det er et litt følsomt område.

- Det er viktig at jeg satser på å bygge opp livet mitt nå som ikke foreldrene mine lever lenger. Jeg satser hundre prosent på å starte noe eget en dag. Men giftmål... Ja, det blir det vel tidsnok!

Den gode lederen

Foto: Cfi

I mars møttes ledere og koordinatører fra Childrens' future India sine avdelinger for et todagers seminar. Tema for seminaret i Pune var lederskap. Dr. Deshmukh, programdirektør på Cfi sitt hovedkontor og leder av Cfi Raigad, innledet programmet med et foredrag om "egenskaper hos en god leder".

- Sosialarbeiderenes arbeid påvirkes av deres overordnede. En leder må ha kjennskap til alle sider ved organisasjonens arbeid. En god leder må være dyktig til å kommunisere, og skal lede sitt team til gode resultater, sier Dr. Deshmukh.

Representanter fra hver avdeling delte sine erfaringer fra vanskelige situasjoner de har opplevd som ledere. Formålet med seminaret var å gi avdelingene en felles forståelse av rutiner og retningslinjer, bygge kapasitet og dele informasjon.

Sofi Lundin

100 år med kvinnedagen

8. mars var den hundrede markeringen av den internasjonale kvinnedagen. De 300 pyntede kvinnene som ankom lokalet i Mumbai, der sosialarbeiderne fra Cfi Mumbai hadde forberedt feiringen hadde gledet seg lenge.

- Kvinnenes hverdag i slummen er veldig tøff. De jobber hardt og har sjelden tid til å være sosiale med vennene sine. Dagens program er fullt av moro og lek. I dag er det deres dag, sa Tushar Dekhane, som leder kontoret i Mumbai.

Tv-stjernen Ashlesha Chikate var en av gjestene. Flere løp opp på scenen for å få autografen. Ashlesha reiste seg og holdt en tale til ære for kvinnene. Dans, sang og teater fylte lokalet med latter og tårer. Cfi Mumbai delte ut priser for "Beste mor", "Beste ressursperson for Cfi" og "Mest aktive deltaker i kvinnegruppa" til jubel og applaus fra publikum.

Sofi Lundin (tekst og foto)